

ORTOGONALNO SNIMANJE DETALJA UZ UPOTREBU ZAPISNIKA

Kod snimanja detalja ortogonalnom metodom zapazio sam više nedostataka koje po mom mišljenju proizlaze iz neracionalne organizacije rada tj. na efekat.

Vođa grupe, to jest onaj koji vodi skicu, kod dosadanje organizacije posla preopterećen je radom najmanje za isti postotak koliko njegov pomoćnik koji radi na prizmi, nije dovoljno opterećen.

Vođa grupe, uslijed takove organizacije i podjele rada kod snimanja, nije potpuni rukovodilac rada kako je to na primjer kod snimanja detalja tahimetrijskom metodom. To dovodi do nečjelovitosti i manjkavosti snimka, jer ovaj najosjetljiviji dio posla prepušten silom prilika rutiniranom stručnjaku. On je prisiljen da radi upisivanja apcisa i ordinata bude uvijek u blizini pomoćnika umjesto da se nalazi kod objekta koji se snima. Prema tome on ne može sukcesivno pratiti snimanje i određivati što treba i kako da se snima.

Sušenje tuša za toplih i vjetrovitih dana, karikiranje detalja sa kombinacijom upisivanja i još neke druge sitnice smanjuju efikasnost rada.

Da se navedeni nedostaci uklone i efekat rada poveća bez uštrba na tačnost, a u okviru postojećih geodetsko-pravilničkih propisa, bilo bi korisno dosadašnjoj metodi ortogonalnog snimanja dodati zapisnik. Stručnjak koji snima prizmom upisivao bi tintom u zapisnik redni broj tačke te pročitano apcisu i ordinatu. Vođa grupe upisao bi na skici samo redni broj tačke tušem na odgovarajućem mjestu, a sa trećim radnikom mjerio frontove i osiguranja i bilježio ih također tušem u skicu.

Očigledno je, da je na ovaj način i drugi stručnjak zaposlen do maksimuma, koji je rasterećen od mjerenja frontova i osiguranja što preuzima vođa grupe.

Na ovaj način vođa grupe ne mora sjediti uz pomoćnika i uglavnom biti zaposlen skoro samo pisanjem. On ima veći radius kretanja, bolji pregled terena, više vremena za uređenje skice, postaje apsolutni gospodar snimanja.

Uvođenjem zapisnika detaljna skica bila bi mnogo urednija, preglednija, a kontrolna mjerenja mnogo uočljivija, jer bi bilo oslobođena okomica, apcisa i ordinata. Poligone i male tačke bile bi vidljive kao na preglednoj skici.

Ekonomičnost ove metode rada dolazi naročito do izražaja kod kartiranja detalja, jer su podaci u zapisniku mnogo pregledniji nego što su u skicama. Kartirala bi se cijela linija snimanja, pa bi se tek onda po rednim brojevima skice spajao detalj što bi bilo lakše nego na dosadašnji način, dalje se mora tražiti ubod igle po planu i micati poluge »čemusa« da se detalj spoji.

Ovakav način i organizacija ubrzavala bi rad sigurno za dvadeset posto od prijašnje metode rada. Sa gustoćom detalja ekonomičnost bi se povećala što nije slučaj sa dosadašnjom praksom, dakle očito je da bi ovaj način došao do potpunog izražaja kod gradskog premjera.

Primjenom ovakve podjele rada i organizacije mislim da bi se mogle koristiti i skice u razmjeru 1:1000 umjesto 1:500 čime bi se izbjegli brojni preklopi te za dalji postotak povećala ekonomičnost i olakšala ažurnost u urednom vođenju skice.

Za vezu zapisnika i skice ne bi bilo nikakvih problema. Na skici bi se uz liniju snimanja upisala strana zapisnika, a u zapisniku broj skice pokraj linije snimanja. Nedostatak ove metode je doduše, uvođenje zapisnika i naliv pera, ali uvjeren sam da bi efekat bio veći — trebalo bi to ispitati.

Ing. Nikola Vikić, Zagreb

I S P R A V A K

u članku »Određivanje naknadnih tačaka fotogrametrijskim metodama« od prof. dr Zdenka Tomašegovića objavljenom u Geodetskom listu br. 10-12-1962.

Strana i redak	Stoji:	Treba:
319		
3 i 4 redak gore	Betgam Irshej	Berg am Irschel
319		
6 redak gore (tabla)	0,58‰ h	0,08‰ h
320		
11 i 12 redak	f_{β}^{\max}	f_{β}^{\max}

što molimo čitaocima da uvažava.

Redakcija